

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2462/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 749/21 од 10.03.2021. године, у седници одржаној 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 749/21 од 10.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 749/21 од 10.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 број 2884/19 од 08.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име разлике од исплаћене до припадајуће плате за период од августа 2016. године закључно са августом 2019. године исплати појединачне новчане износе у вредности и са законском затезном каматом од датума доспелости до исплате као у његовом садржају. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да у корист тужиоца уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима за период од 23.08.2016. године до 31.08.2019. године. Ставом трећим изреке решено је о трошковима парничног поступка и обавезан тужилац да туженој плати износ од 48.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 749/21 од 10.3.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 број 2884/19 од 08.12.2020. године.

Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404 став 1 Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Према оцени Врховног касационог суда нема услова да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса, нити питања у интересу равноправности грађана, нема потребе за уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини разлике између плате коју је тужена у утуженом периоду исплаћивала тужиоцу у складу са правноснажним и коначним решењем од 29.4.2008. године али без редовних увећања која су у међувремену вршена у јавном сектору и плате коју би тужилац остварио применом одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама. Одлука која се ревизијом побија је у складу са судском праксом у предметима са истим чињеничним и правним основом, а ревидент уз ревизију није доставио другачије правноснажне одлуке које би указвале на потребу уједначавања судске праксе или потребу за новим тумачењем права.

Из тог разлога је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке применом одредбе члана 404 став 2 Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, а у вези члана 413. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 23.08.2019. године ради накнаде штете, а вредност предмета спора је 993.932,33 динара.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде којим је одбијен тужбени захтев тужиоца ради накнаде штете, као главног захтева (у конкретној ситуацији захтев ради уплате разлике доприноса не чини главни захтев), не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**